

Jeanet

Met gepaste spoed rijdt Jan de ambulance de St. Hubertusstraat in.

‘Daar!’ roept Jeanet en wijst naar een politieauto die verderop staat. Jan draait aan het stuur en plaatst de ziekenwagen tegen de stoerprand aan. Nog voordat hij de handrem erop heeft gezet, duwt Jeanet het portier open, springt van het afstapje, slaat de deur dicht en kijkt naar boven. In een schuin dakraam zit een meisje voor zich uit te staren. Haar bruine haardos ligt stil op de schouders. Het licht van de late middagzon straalt op haar neer.

‘Daar zijn jullie eindelijk!’ roept een vrouw en gaat pal voor de twee hulpverleners staan. ‘Ga er alsjeblieft naartoe, ze heeft van binnen iets tegen de slaapkamerdeur geplaatst,’ zegt ze rap en met een hoge stem.

Jeanet en Jan kijken elkaar vluchtig aan. Met een hoofdknik, laat Jeanet aan hem weten dat zij het gesprek zal voeren.

‘Ik ben Jeanet, verpleegkundige van het Stadsziekenhuis.’

‘Lidwien, de moeder van Brechje.’

‘Kunt u mij kort vertellen waarom uw dochter zich heeft opgesloten en daar zit?’

‘Ik kan alleen zeggen wat ik weet,’ antwoordt Lidwien. Ze schraapt haar keel en knippert even met haar ogen. ‘Ik was cupcakes en scones aan het bakken. Brechje zat op school.’ Ze slikt. ‘Rond vier uur kwam ze door de voordeur naar binnen. Ze groette mij niet en liep stampend de trap op. Ik riep dat ze zachter moest doen, vanwege de burens, begrijpt u?’

Jeanet knikt.

‘Ze stampte de tweede trap op. Ik kon niet naar haar toe, omdat mijn cupcakes in de oven zaten en een korte baktijd nodig hadden. Ik dacht nog: als ik klaar ben, of na het avondeten, praat ik met haar.’ Lidwien kijkt de twee hulpverleners één voor één aan en zucht. Haar ogen worden vochtig. ‘Ik voel me nu zó schuldig.’

Jan legt een hand op haar schouder en geeft haar een paar bemoedigende kloppjes. ‘Was uw man er niet?’

‘Nee, die was op zijn werk.’

‘Hebben jullie nog meer kinderen?’ vraagt Jeanet.

‘Ja, een zoon. Die is met zijn klas op kamp. Gaan jullie nu naar haar toe?’

Jan perst zijn lippen op elkaar en schudt zijn hoofd. ‘We moeten nog even wachten. De politie is toch al binnen geweest?’

Lidwien knikt. ‘Niet bij haar.’

‘Ik ga de omgeving even verkennen,’ zegt Jeanet tegen Jan.

Een gedeelte van de straat is met rood-wit lint afgezet. Twee agenten houden de mensenmassa in de gaten, een andere agent regelt het verkeer.

Jeanet hoort aan het geklik van de mobiele telefoons dat er foto’s gemaakt worden. Enkele zullen het ook al wel op video hebben vastgelegd, denkt ze.

Dan valt haar blik op een man, die voor een deur op een stenen trap zit. Met zijn kin op de knieën tuurt hij naar de grindtegels.

Ze loopt op hem af en stelt zichzelf voor.

Met roodbetraande ogen en gefronste wenkbrauwen, kijkt de man haar aan: ‘Het gaat niet om mij, maar om mijn dochter.’

‘Ik begrijp het,’ zegt Jeanet kalm. ‘We zullen doen wat we kunnen.’

‘Waarom is er dan nog niemand bij haar?!’

‘We wachten op de brandweer, dan kunnen we uw dochter

met een lift benaderen.’

‘Sorry,’ zegt een meisje, dat opeens hijgend bij hun staat. Ze kijkt naar het dakraam aan de overkant en slaat haar hand voor de mond.

De vader van Brechje staat abrupt op. Hij pakt het meisje bij de bovenarmen en trekt haar naar zich toe. Haar tranen vallen op de knopen van zijn colbertjasje. Zwijgend strijkt hij over haar rug.

‘Ze gaat toch niet springen?’ fluistert ze.

De vader van Brechje schudt zijn hoofd. ‘De brandweer zal haar wel op tijd naar beneden halen,’ mompelt hij vlak boven haar haren. Hij kijkt even op naar zijn dochter, laat het meisje los en gaat op de onderste tree van het trapje zitten.

Het meisje haalt haar neus op en veegt met de mouw van haar blouse over haar wangen.

‘Hoe lang gaat het duren?’ vraagt ze aan Jeanet.

‘Wat?’

‘Voordat de brandweer hier is?’

‘Zo snel mogelijk.’

‘Ik ben Livia.’ Het meisje steekt haar hand uit naar Jeanet.

‘Ben je een vriendin van haar?’ vraagt Jeanet terwijl ze de uitgestoken hand schudt.

‘Was.’ De wangen van Livia kleuren rood.

‘Heb jij enig idee waarom ze daar zit?’ vraagt Jeanet.

‘Nee.’ Livia slaat haar ogen neer, pakt een pluk van haar lange steile haar vast en draait dat om haar wijsvinger.

‘Ik wil weten wat er is gebeurd, zodat ik, als we boven zijn, contact met haar kan maken,’ legt Jeanet haar uit.

Livia knikt. Het blijft even stil.

Jeanet kijkt om zich heen en merkt op dat de vader van Brechje hen oplettend in de gaten houdt.

‘Kom, we gaan naar een andere plek.’ Ze legt een hand op de rug van Livia en begeleidt haar naar de ambulance.

Wanneer er een agent achter de neus van de ziekenauto van-

daan komt, staat Livia opeens stil. Jeanet draait zich naar haar toe en ziet dat ze de man met grote angstige ogen aankijkt.